

Αναζητώντας τη χαμένη βούλα ...ή μήπως όχι ...

Ήταν από εκείνες τις ευτυχισμένες στιγμές στη ζωή ενός παιδαγωγού που βλέπεις τα μάτια των παιδιών να λάμπουν ... να σε κοιτάνε με βλέμμα σπινθηροβόλο ...Ξέρετε δεν υπάρχει μεγαλύτερη “ήττα” για εμάς να σχεδιάζουμε δράσεις που τα παιδιά να μην ενδιαφέρονται καθόλου και να σου λένε ...-κυρία πότε θα τελειώσει ;;;

Εκείνη λοιπόν την ημέρα το σχολείο είχε οργανώσει ένα Πασχαλιάτικο κυνήγι θησαυρού ...Όλα ξεκίνησαν όταν μία όμορφη πασχαλίτσα αποφάσισε να κάνει μία βόλτα πάνω από την πόλη ...αλλά ένας δυνατός αέρας ...μα τι αέρας ήταν αυτός ...της πήρε από το κόκκινο παλτό της μία μαύρη βούλα ...μία μικρή βουλίτσα ...

Για να σας βάλουμε στο κλίμα ...τα παιδιά ακολουθώντας τα στοιχεία που ήταν κρυμμένα σε διάφορα σημεία του σχολείου ... στις κρεμάστρες ...στην αυλή ...στην πράσινη στέγη ...στην κουζίνα ...και τέλος στη βιβλιοθήκη προσπαθούσαν να βοηθήσουν την πασχαλίτσα να ξαναβρεί τη χαμένη της βούλα ... συναντώντας στο δρόμο τους ένα κίτρινο τρακτέρ ...ένα αστροναύτη, των αστεριών ναύτη ...ένα πρωθυπουργό που δεν ήξερε από βούλες αλλά μόνο από Βουλή ...και ένα μικρό χαρτάκι τοσοδά ...

Το κυνήγι το έπαιξε κάθε τάξη ξεχωριστά.... δηλαδή κάθε ομάδα 25 παιδιών περίπου ,ένα αρκετά μεγάλο πλήθος ...

Και όμως έβλεπες παιδιά δραστήρια... όλο ζωντάνια να ψάχνουν... να αναρωτιούνται ...να ενθουσιάζονται ...να αγκαλιάζονται όταν έβρισκαν κάτι... και εμάς από την άλλη να χαμογελάμε κρυφά αλλά κυρίως να μας γεννάται ένας δημιουργικός προβληματισμός ...

Τι ήταν αυτό τελικά που κινητοποίησε τόσο πολύ τα παιδιά ;

Η ατυχία της πασχαλίτσας και ένα αίσθημα αλληλεγγύης που ξύπνησε μέσα τους;

Το μυστήριο -πρόβλημα που έπρεπε να λύσουν ...

Η αναζήτηση στοιχείων σε πολλούς διαφορετικούς χώρους ...

Η ερμηνεία που κλήθηκαν να κάνουν των στοιχείων ...Όπως για παράδειγμα το τελευταίο στοιχείο έλεγε “...να ψάξετε εκεί που οι ιστορίες μας ταξιδεύουν σε χώρες μακρινές ...” και ένα παιδί φώναξε όλο σιγουριά

-Στη μαμά μου !!! Αυτή λέει ιστορίες

-Και πού τις βρίσκει αυτές τις ιστορίες ρωτάμε με αγωνία... μήπως τελικά μας πει στα βιβλία και οδηγηθούμε στη βιβλιοθήκη ...

- Στο μυαλό της ...απαντά το παιδί και μας αποτελειώνει ...Ουπς ...Τώρα τι κάνουμε ;

Και έρχεται ευτυχώς γρήγορα η απάντηση από ένα άλλο παιδί ...

-Στα βιβλία υπάρχουν ιστορίες ...στη βιβλιοθήκη να πάμε ...και ένα ουφ ανακούφισης ξέφυγε από τα χείλη μας ...

Τι απ’ όλα αυτά λοιπόν έκανε επιτέλους τα παιδιά τόσο ενεργά δεν ξέρουμε με σιγουριά ...

Ίσως το καθένα ξεχωριστά ή όλα αυτά μαζί ...Ίσως επειδή δεν είχαμε εμείς τη λύση ...ίσως επειδή δεν επιλέξαμε να είναι απλά παθητικοί ακροατές αυτής της ατυχίας της Πασχαλίτσας ...

Δεν ξέρουμε ...αλλά αυτό που ξέρουμε σίγουρα είναι ότι έτσι θέλουμε τα παιδιά ΕΝΕΡΓΑ ...ΔΡΑΣΤΗΡΙΑ...ΜΕ ΖΩΝΤΑΝΙΑ ...και ας μας δυσκολεύουν προτείνοντας μας τη λύση μέσα στο μυαλό της μαμάς τους ...

Και επίσης το σίγουρο είναι ότι θα χρησιμοποιήσουμε αυτή την καλή πρακτική της επίλυσης ενός προβλήματος ...της αναζήτησης στοιχείων και σε άλλες δράσεις γιατί τελικά η απάντηση μπορεί να είναι ...

Να αναζητούμε πάντα το χαμένο “θησαυρό” της ζωής μας ...και αν ίσως δεν τον βρούμε το σίγουρο είναι ότι θα έχουμε κάνει ένα συναρπαστικό ταξίδι !!!

Κείμενο :Μαρία Βολάκη

Υλοποίηση δράσης

Μαρία Βολάκη

Νικολοπούλου Σοφία

Άντζελα Αντωνοπούλου

Σέβη Κάτρη

Γιώτα Πρατσίδου

Σοφία Φλουσκάκου

3ος Παιδικός Σταθμός Δ.Βύρωνα

Ένα Πασχαλινό παραμύθι ...
για το κυνήγι θησαυρού της
χαμένης βούλας ... και των Πασχαλινών αυγών...

Μια μικρή Πασχαλίτσα ...
βγήκε χαρούμενη για βόλτα πάνω
απ' τη μεγάλη πόλη. Πτομένη μές
στο κόκκινο και μαύρο! Ήταν θάυμα
την καμάρωναν όλοι. Φύσηξε όμως
ένας δυνατός αέρας ... τι αέρας ήταν
αυτός! - που της έκλεψε μια βούλα
για μαύρη βούλα απ' το κόκκινο
παλτό της!
Ας ψάξουμε
εκεί που εμείς
ρεμάμε τα
δικά μας παλτά...

